

[Poul Møller.]

terne, på 400-500 mill. kr., så er det vel problematisk, om man kan kalde det for en nedsættelse af skatterne. De fleste vil mærke en skatteforhøjelse på deres skattebillet til næste forår, hvis dette lovforslag gennemføres, når man tager de almindelige indkomststigninger i betragtning. Jeg kan derfor tilslutte mig den beklagelse, som det ærede medlem hr. Foged fremførte over, at der ikke her er givet et egentligt oplæg til den skattereform, som jeg tror vi trænger til.

Nu ved jeg godt, at den højtærede finansminister heroverfor vil sige: ja men der er ingen tvivl om, at de, som ønsker større skat på forbruget, vil få det, og der er måske heller ikke nogen tvivl om, at ministeren kan sige, at han dog nedsætter satsene noget i de direkte skatter, og at han kan love højere forbrugsafgifter, men proportionerne er desværre ikke ligegyldige. Det, vi har regnet med, er jo, at staten inden for den normale indkomststigning, der har fundet sted, kunne flytte en væsentlig del af skattebyrden direkte over fra arbejdsindkomsterne til forbruget. Vi kan jo se i øjnene, at den stigning i forbrugsskatterne, der bliver tale om, bliver langt betydeligere end den meget beskedne lettelse, der for konstante indtægter vil finde sted efter dette forslag, men som altså ikke finder sted for indtægter, der blot har vist nogen stigning.

Jeg erkender, at de statsfinansielle problemer er meget store for tiden. Vi hørte den højtærede finansministers fremsættelsestale forleden, og det var jo meget mørke udsigter for statsfinanserne, han stillede op. Ifølge finanslovforslaget er der i det kommende år, kan man regne med, en indkomststigning på statsfinanserne på 1.100-1.200 mill. kr. i forhold til sidst, her under forudsætning af, at man har en uændret udskrivningslov, og i forhold til sidste finanslovforslag er der tale om en indtægtsstigning på 1700 mill. kr., men det er altså ikke nok efter den tale, den højtærede finansminister holdt, og efter det forslag, der er fremsat til finanslov. Indkomststigningen på 1700 mill. kr. i forhold til sidste finanslovforslag rækker ikke. Det fremgår af denne tale. Udgifterne stiger i forhold til det skøn, vi har liggende, efter finanslovforslaget, et uændret finanslovfors-

slag, med 1250 mill. kr. og i forhold til sidste finanslovforslag med 1300-1400 mill. kr.

Hvorfor er der nu ikke dækning? Tilsyneladende skulle det jo være nok. Men vi har set, at ud over drifts- og anlægsbudgettet er der på kapitalbudgettet en meget stærk forringelse i det kommende år, og her kan jeg ikke lade være med at gøre en bemærkning om den tvangsoopsparing, som regeringen så stærkt har kæmpet for i 1962 og 1963. Tvangsoopsparingen giver i det finansår, vi er i, en indkomst til staten på 180 mill. kr., men i næste finansår en udgift på 119 mill. kr. og derefter stigende udgifter for staten. Det vil sige, at man fra det ene finansår til det andet forringer statsfinanserne med 300 mill. kr.

Når man tænker på den kamp, der var for at sanere statsfinanserne ved hjælp af tvangslån, kan man ikke lade være med at tænke på Peder Låles visdomsord om den stakkede varme — jeg skal i øvrigt lade være med at citere disse visdomsord. Men det er en stakket varme at låne hos befolkningen et par år ad gangen og så give pengene tilbage igen. Vi pegede ved helhedsløsningen på, at man klarer ikke problemerne ved at udskyde dem. Vi har set det med de store tjenestemandsførhøjelser, der er summeret op, og vi har set det ved det tvangslån, som vi nu begynder at tilbagebetale.

Skatteborgerne kommer naturligvis også til at se det, idet vi har ret i den betragtning, vi fremførte ved tvangslånsreglernes første behandling, at man betaler tvangslån to gange; det er hemmeligheden ved tvangslånsproblematikken, at man betaler pengene til staten, når man skal aflevere tvangslånet, og man betaler pengene til staten, når man skal have tvangslånet igen.

Jeg ved godt, at der har været en diskussion — den tog jeg ikke megen del i — under valgkampagnen om tvangslånsmillionerne, om de var gravet ned eller ikke var gravet ned. Jeg vidste i hvert fald, at de var ikke gravet ned for senere at benyttes til at betale dem tilbage igen til borgerne; de var vel gravet ned for at kule dem væk fra omsætningen. Men nu skal de tilbagebetales, og af det, man kalder konjunkturpolitiske grunde, kan man ikke tilbage-